

U 5/2017 rd

Statsrådets skrivelse till riksdagen om Europeiska kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (*direktiv om förnybara energikällor*)

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen översänds till riksdagen Europeiska kommissionens förslag av den 30 november 2016 till Europaparlamentets och rådets direktiv om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor samt en promemoria om förslaget.

Helsingfors den 2 februari 2017

Näringsminister Mika Lintilä

Regeringsråd Päivi Janka

ARBETS- OCH NÄRINGSMINISTE-
RIET

PROMEMO-
RIA
20.1.2017

EU/2016/1749

FÖRSLAG TILL EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV OM FRÄMJANDE AV ANVÄNDNINGEN AV ENERGI FRÅN FÖRNYBARA ENERGIKÄLLOR, KOM (2016) 767 SLUTLIG

1 Förslagets syfte och bakgrund

Kommissionen har den 30 november lagt fram ett förslag till direktiv om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor (nedan RED II-direktivet) som en del av det s.k. vinterpaketet för ren energi. Förslaget ska skapa ett ramverk för främjandet av förnybar energi fram till år 2030. Det syftar till genomförande av målet på minst 27 procent förnybar energi i den slutliga energianvändningen år 2030 enligt den energi- och klimatram som Europeiska rådet enades om i oktober 2014. Medlemsstaterna ska kollektivt säkerställa att andelen energi från förnybara energikällor i Europeiska unionens slutliga energianvändning är minst 27 procent år 2030. EU:s gemensamma mål är bindande. Direktivförslaget anger inte mål för enskilda medlemsstater när det gäller andelen förnybar energi år 2030, men kommissionen föreslår politiska åtgärder för att kostnadseffektivt uppnå EU:s gemensamma mål inom elproduktion, uppvärmning, kylning och transporter.

Enligt kommissionens förslag ska stödsystemen för förnybar el vara marknadsmässiga och så kostnadseffektiva som möjligt. Dessa stödsystem ska även delvis öppnas för investeringar som genomförs i andra EU-länder. Direktivförslaget innehåller bestämmelser om metoder genom vilka medlemsstaterna ska öka andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning med en procentenhet per år under åren 2021–2030. Fjärrvärme- och fjärrkylanäten ska på vissa villkor öppnas för producenter av spillvärme och spillkyla. Konsumenter och små sammanlutningar föreslås få en starkare ställning som producenter av förnybar energi. Systemet med ursprungsgarantier för el från förnybara energikällor föreslås bli utvidgat till uppvärmning och kylning. Det föreslås tidfrister och smidigare processer för beviljande av tillstånd till produktionsanläggningar inom förnybar energi.

Leverantörer av drivmedel åläggs att på marknaden släppa ut en växande andel avancerade biodrivmedel, vissa andra biodrivmedel och biogas, förnybara bränslen av icke-biologiskt ursprung, förnybar el och avfallsbaserade fossila bränslen. År 2021 ska detta utgöra minst 1,5 procent av drivmedelsleverantörens energimängd och öka till 6,8 procent år 2030.

Hållbarhetskriterier ska förutom biodrivmedel, biogas inom transporter och flytande biobränslen även tillämpas på användning av fasta och gasformiga biomassor i produktion av el, värme och kyla. Dessa kriterier syftar till att säkerställa en betydande minskning av växthusgasutsläppen jämfört med fossila bränslen efter år 2020 genom ökad användning av bioenergi. Dessutom är syftet att minimera negativ miljöpåverkan från en ökad användning av skogsbiomassa.

2 Rättslig grund och förhållande till subsidiaritetsprincipen

Förslagets rättsliga grund är artikel 194.2 (energi) i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Förslaget behandlas inom det ordinarie lagstiftningsförfarandet enligt artikel 294 i EUF-fördraget och för godkännande i rådet krävs det kvalificerad majoritet.

Direktivförslagets rättsliga grund kan anses lämplig.

Kommissionen anser att det behövs åtgärder på EU-nivå för att säkerställa att medlemsstaterna kollektivt vidtar åtgärder för att uppnå EU:s bindande mål på minst 27 procent förnybar energi. Enligt kommissionen behöver stödsystemen för förnybar el gradvis öppnas för att undvika en polarisering av den inre marknaden.

Kommissionen anser att bioenergi har vissa hållbarhetsrisker med gränsöverskridande konsekvenser, bl.a. miljömässiga i fråga om klimatförändringar och biologisk mångfald. Dessutom behöver EU harmonisera sin hållbarhetsram för användningen av biomassa i el- och värmeproduktion i syfte att främja handeln med biomassa och den inre marknaden för biomassabränslen.

Kommissionen motiverar åtgärderna inom uppvärmning och kylning med behovet att öka andelen förnybar energi inom dessa sektorer. Kommissionen anser att den föreslagna politiska ramen ger medlemsstaterna möjlighet att beakta lokala förhållanden. Kommissionen anser att främjandet av avancerade biodrivmedel sker mest kostnadseffektivt genom åtgärder på EU-nivå.

Kommissionen argumenterar att åtgärderna bidrar till större säkerhet hos investerarna, en kostnadseffektiv ökning av den förnybara energin i hela EU och en effektivare inre marknad för energi. Kommissionen konstaterar att förslaget samtidigt respekterar medlemsstaternas potential att producera olika slag av förnybar energi utifrån sina val.

Förslaget kan anses uppfylla subsidiaritetsprincipens krav.

3 Förslagets huvudsakliga innehåll

Förslaget anger ett mål för andelen energi från förnybara energikällor i Europeiska unionens slutliga energianvändning år 2030. Det innehåller även bestämmelser om stödsystem och egenförbrukning som gäller förnybar el, ökad användning av förnybar energi inom uppvärmning, kylning och transporter, medlemsstaternas samarbete, ursprungsgarantier, administrativa förfaranden samt information och utbildning. Dessutom föreslås bestämmelser om hållbarhets- och växthusgaskriterier för biodrivmedel, flytande biobränslen samt fasta och gasformiga bränslen från biomassa.

Definitioner

Flera nya definitioner har införts i artikel 2 och innehållet i vissa nuvarande definitioner har ändrats. Bland de viktigaste ändringarna och tilläggen kan nämnas definitionen av biodrivmedel (biofuels), som i fortsättningen endast avser vätskeformiga bränslen från biomassa men inte gasformiga bränslen såsom biogas, som alltså inte längre räknas till biodrivmedel. Det införts en ny kategori med biomassabränslen (biomass fuels), som omfattar fasta och gasformiga bränslen från biomassa oberoende av användningsändamål. Inom biodrivmedel föreslås en

U 5/2017 rd

särskild kategori med avancerade biodrivmedel, som avser biodrivmedel framställda av råvaror listade i direktivets bilaga IX, del A.

Flera av de nya definitionerna har att göra med hållbarhetskriterierna för biomassor samt småskalig elproduktion och stödsystem för el.

EU:s bindande mål för förnybar energi

Medlemsstaterna säkerställer kollektivt att andelen förnybar energi i EU:s slutliga energianvändning år 2030 är minst 27 procent. Medlemsstaterna anger sina mål i en nationell energi- och klimatplan enligt modellen för styrning av energiunionen (förslag till förordning KOM(2016) 759 slutlig). Enligt artikel 3 i förslaget kan andelen förnybar energi i en medlemsstats slutliga energianvändning från och med år 2021 inte vara lägre än medlemsstatens nationella mål för år 2020. Därmed ska Finland ha en andel förnybar energi på minst 38 procent från och med år 2021.

Ekonomistöd till el från förnybara energikällor

Enligt EU:s regler för statligt stöd kan medlemsstaterna ge stöd till förnybar el. Stödsystemen ska utformas på så sätt att den producerade elen integreras med elmarknaden och att producenterna beaktar balansen mellan utbud och efterfrågan samt marknadspriserna och maximerar sina intäkter på marknaden. Enligt artikel 4 ska ett stödsystem vara öppet, transparent, konkurrensutsatt och icke-diskriminerande. Medlemsstaten ska bedöma stödsystemets effektivitet minst vart fjärde år.

Enligt artikel 6 får medlemsstaten inte förändra stödnivån eller andra villkor för stöd för ett projekt som producerar förnybar el så att dess ekonomi eller beviljade rättigheter förändras.

Öppnande av stödsystemen för förnybar el

Enligt artikel 5 ska en medlemsstat öppna sina stödsystem för förnybar el för anläggningar i andra medlemsstater. Av ny understödd kapacitet ska åren 2021–2025 minst 10 procent och åren 2026–2030 minst 15 procent vara öppna för anläggningar i andra medlemsstater. Stödsystemen kan öppnas bl.a. genom öppet anbudsförfarande, medlemsstaters gemensamma anbudsförfarande och öppna eller gemensamma certifikatsystem. Andelen understödd förnybar el räknas till andelen förnybar energi för den medlemsstat vars stödsystem finansierar anläggningen. Medlemsstaterna ska ingå ett samarbetsavtal som anger reglerna för utbetalningen av medel till en annan medlemsstat.

Kommissionen ska senast år 2025 utvärdera fördelarna med öppnandet av stödsystem när det gäller en kostnadseffektiv ökning av andelen förnybar el i EU. Utifrån detta kan kommissionen föreslå en höjning av öppningsprocenten.

Beräkning av andelen förnybar energi

Artikel 7 anger regler för beräkning av andelen förnybar energi. Biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen som inte uppfyller hållbarhets- och utsläppsminskningskriterierna i artikel 26 räknas inte som förnybar energi. Precis som nu beräknas andelen förnybar energi på den slutliga energianvändningen. Mängden förnybar energi är summan av dess användning för elektricitet, uppvärmning, kylning och transporter. I artikeln begränsas den sammanlagda användningen av livsmedels- och foderbaserade biodrivmedel, flytande

U 5/2017 rd

biobränslen och biomassadrivmedel (i praktiken biogas) till 7 procent av den slutliga energi-användningen för väg- och järnvägstransporter och år 2030 ska andelen ha sjunkit till 3,8 procent. I artikeln specificeras principerna för beräkningar som gäller förnybar energi för el, uppvärmning och transporter.

Artikeln inkluderar delegering av befogenheter till kommissionen vad gäller komplettering av bilaga IX med nya råvaror för biodrivmedel och anger kriterier med vilka kompletteringen ska bedömas. Kommissionen har skyldighet att bedöma dessa kompletteringsbehov med 2 års mellanrum, första gången inom 6 månader efter direktivets ikraftträdande. Delegeringen till kommissionen omfattar även uppdatering av bränslenas värmevärden.

Statistiska överföringar mellan medlemsstater, gemensamma projekt och gemensamma stöd-system

Det gällande direktivet om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor 2009/28/EG (nedan RED I-direktivet) innehåller bestämmelser om statistiska överföringar mellan medlemsstater, gemensamma projekt som rör el, uppvärmning eller kylning, gemensamma stödssystem för två eller flera medlemsstater och gemensamma projekt mellan medlemsstater och tredjeländer. Motsvarande bestämmelser finns i artikel 8–14 i direktivförslaget, som innehåller vissa tekniska ändringar av dem. Samarbetet med andra medlemsstater är fortfarande frivilligt och grundar sig på avtal mellan de deltagande medlemsstaterna.

Administrativa förfaranden, information och utbildning

Artikel 15 innehåller bestämmelser om administrativa förfaranden. Nya krav som gäller medlemsstaterna är att utarbeta och offentliggöra en plan för stödet till förnybar energi som gäller åtminstone de tre följande åren, att bedöma potentialen för förnybara energikällor samt användningen av spillvärme och spillkyla för uppvärmning och kylning som en del av en heltäckande bedömning enligt artikel 14.1 i direktivet 2012/27/EU samt att undanröja administrativa hinder i fråga om långvariga elleveransavtal och främjande av förnybara energikällor.

I artikel 16 införs en ny skyldighet för medlemsstaterna att senast 1.1.2021 inrätta en kontaktpunkt avseende tillstånd för förnybar produktion samt byggande och användning av tillhörande överförings- och distributionsinfrastruktur. Kontaktpunkten ska koordinera och vägleda sökanden genom hela tillståndsprocessen och slutligen utfärda ett lagligt bindande beslut. Tidsfrister för genomförande av tillståndsprocessen anges.

Artikel 17 introducerar ett förenklat notifieringsförfarande som gäller anslutning av små anläggningar och demonstrationsprojekt (under 50 kW) till näten och modernisering av anläggningar som använder förnybar energi (utan krav på nytt tillstånd, om inga betydande miljömässiga eller sociala konsekvenser förutses).

Artikel 18 om information och utbildning innehåller inga betydande förändringar jämfört med nuläget.

Ursprungsgarantier

Bestämmelser om ursprungsgarantier för el, värme och kyla från förnybara energikällor finns i artikel 19. Den obligatoriska användningen av ursprungsgarantier vid marknadsföring av förnybar energi föreslås bli utvidgad från el till uppvärmning och kylning. Medlemsstaterna kan välja om dessa garantier även ska utfärdas för energi som inte produceras från förnybara ener-

gikällor. Ursprungsgarantier får inte utfärdas till producenter som erhållit ekonomiskt stöd (financiel support) för samma produktion. Om den förnybara produktionen erhållit stöd, auktioneras garantierna ut på marknaden av medlemsstaten, som använder medlen för att kompensera stödet till förnybara energikällor. Artikel 21 ställer också nya krav på systemet med ursprungsgarantier, bl.a. giltighet i ett kalenderår och hantering av förfallna/upphävda garantier och sådana som härrör från tredjeländer. Artikel 22 tar även upp ursprungsgarantier för kraftvärmeproduktion med hög verkningsgrad. Enligt artikel 23 kan kommissionen genom en delegerad akt fastställa regler för övervakning av systemet med ursprungsgarantier samt genomförande av avtal som ingåtts med tredjeländer.

Tillträde till nät och nätens funktion

De tidigare artiklarna om elnät ingår inte i direktivförslaget, men kvar finns bestämmelser om gas-, fjärrvärme- och fjärrkylanät. I fråga om fjärrvärme- och fjärrkylanät hänvisas det till en bedömning i förslaget om styrningen av energiunionen.

Egenförbrukare av förnybar el (Renewable self-consumers)

Enligt artikel 21 anses en ensam eller kollektiv elproducent inte som energileverantör enligt EU- eller nationell lagstiftning, om den mängd förnybar el som matas in i nätet inte överstiger 10 MWh (hushåll) eller 500 MWh (juridiska personer) på årsbasis. Medlemsstaterna kan fastställa högre gränsvärden.

Dessa små producenter har rätt att sälja sin överskottsdel utan orimliga avgifter och förfaranden och att för den inmatade elen erhålla en ersättning som återspeglar marknadsvärdet på el. Medlemsstaten ska säkerställa att boende i ett flerbostadshus eller andra kollektiv kan utnyttja sin produktion av förnybar el som om de vore enskilda konsumenter. I dessa fall tillämpas ovan nämnda gränsvärden på den enskilda konsumenten.

Förnybara energisamhällen

I artikel 22 introduceras ett nytt begrepp: förnybart energisamhälle. Energisamhället kan bestå av ett småföretag, ett medelstort företag eller en ideell organisation vars delägare eller medlemmar samarbetar i produktion, distribution, lagring eller inköp av förnybar energi. Ett energisamhälle får ha installerat högst 18 MW förnybar kapacitet per år för el, uppvärmning, kylning och transporter räknat som genomsnitt under de fem senaste åren.

Medlemsstaten ska säkerställa att energisamhällena kan producera, använda, lagra och sälja förnybar energi utan orimliga avgifter och förfaranden. När medlemsstaten utformar stödssystem ska den beakta energisamhällenas särprägel.

Integrering av förnybar energi i anläggningar för uppvärmning och kylning

Medlemsstaten ska sträva efter att öka andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning med minst en procentenhet per år. Medlemsstaten kan ange och offentliggöra åtgärder och deras utförare, såsom bränsleleverantörer, som ska öka andelen förnybar energi i syfte att uppnå detta mål. Dessa aktörer ska från och med 30.6.2021 lämna årliga rapporter om kvantitativa och verifierbara resultat till myndigheterna i medlemsstaten. I artikel 23 anges åtgärder som kan vidtas för att öka andelen förnybar energi.

Fjärrvärme och fjärrkyla

Enligt artikel 24 i förslaget ska medlemsstaten säkerställa att leverantörer av fjärrvärme och fjärrkyla ger kunderna verifierad information om systemens energieffektivitet och andelen förnybar energi. Kunder i ineffektiva system ska ha rätt att lämna fjärrvärme- eller fjärrkylasystemet för att själv producera värme eller kyla från förnybara energikällor eller byta till en leverantör med sådan produktion.

Fjärrvärme- och fjärrkylasystemen ska öppnas för produktion av värme eller kyla från förnybara energikällor eller spillvärme eller spillkyla. Öppnandet ska möjliggöra leverans av värme eller kyla till slutkunder. Artikeln anger undantag då öppnandet kan vägras. Myndigheterna i medlemsstaten beslutar om undantagen från fall till fall.

Medlemsstaten ska kräva att operatörer av eldistributionsnät i samarbete med ansvariga för områdets fjärrvärme- och fjärrkylasystem minst vartannat år bedömer systemens möjligheter att tillhandahålla systemtjänster inklusive efterfrågeflexibilitet och lagring av överskottsel från förnybar produktion.

Förnybar energi inom transporter

Artikel 25 anger bindande krav för bränsleleverantörer på en minimiandel av vissa förnybara drivmedel och energikällor, regler för beräkning av andelarna och ett krav för medlemsstaterna att skapa ett datasystem för uppföljning av alla biodrivmedelspartier m.fl. transaktioner inom förnybar energi och deras hållbarhetsegenskaper.

För transporter anges två krav på minimiandelar: Det bredare kravet är att andelen avancerade biodrivmedel och andra biodrivmedel och biogas framställda av råvaror listade i bilaga IX, förnybara drivmedel av icke-biologiskt ursprung, drivmedel framställda av fossilt avfall och förnybar el år 2021 ska utgöra minst 1,5 procent av den totala mängd drivmedel som bränsleleverantören levererar under ett kalenderår och år 2030 utgöra minst 6,8 procent.

Vid sidan av detta ska avancerade biodrivmedel och biogas framställda av råvaror listade i bilaga IX, del A år 2021 utgöra minst 0,5 procent och år 2030 minst 3,6 procent. Andelskravens årliga utveckling anges i bilaga X. Enligt artikel 25 ska användningen av avancerade biodrivmedel, andra biodrivmedel och biogas framställda av råvaror i bilaga IX från år 2021 innebära att växthusgasutsläppen minskar med 70 procent.

För beräkningen av minimiandelar anges bl.a. följande begränsningar: Till skillnad från i dag beaktas inte förnybar el som används i spårbundna transporter. Taket för biodrivmedel och biogas framställda av råvaror listade i bilaga IX, del B är 1,7 procent av den levererade mängden drivmedel. Biodrivmedel levererade till luft- och sjöfart beaktas enligt faktorn 1,2. Däremot slopas nuvarande viktningar för biodrivmedel och el. Bränsleleverantörerna ska ges möjlighet att överföra fullgörandet av skyldigheten på en annan leverantör.

Artikeln innehåller regler för definitionen av förnybar el samt biodrivmedelberäkningen när dessa produceras tillsammans med fossila bränslen i ett raffinaderi.

Bl.a. i syfte att förhindra bedrägeri ska medlemsstaterna skapa ett datasystem för spårning av alla bränsletransaktioner och uppföljning av hållbarheten inkl. växthusgasutsläppen med början från produktionen. Olika länders system ska vara sammankopplade så att gränsöverskri-

U 5/2017 rd

dande transaktioner kan spåras. Kommissionen specificerar systemkraven i en genomförande-akt.

Kommissionen delegeras befogenheter att anta rättsakter om metodiken för beräkning av växthusgasutsläppen för nya bränslen, såsom bränslen av icke-biologiskt ursprung, och att fastställa utsläppsminskningsskraven.

Hållbarhets- och växthusgasutsläppsminskningsskriterier samt påvisande av deras uppfyllelse

Utöver hållbarhets- och växthusgasutsläppsskriterier för biodrivmedel och flytande biobränslen innehåller artikel 26 bestämmelser om liknande kriterier för biomassabränslen, dvs. bränslen framställda av fasta och gasformiga biomassor. I fortsättningen avser "hållbarhetskriterier" både kriterier för biomassaproduktionens hållbarhet och kriterier för minskning av växthusgasutsläppen.

Uppfyllelse av hållbarhetskriterierna är ett villkor för att bioenergi ska kunna räknas in i EU:s mål för andelen förnybar energi och i medlemsländernas andelar av förnybar energi när man granskar efterlevnaden av kraven (inkl. artikel 23 och 25) och för att kunna bevilja ekonomiskt stöd (financial support) till användning av biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen.

Inom biomassaproduktion anges separata kriterier för agrobiomassa och skogsbiomassa. I fråga om produktion tillämpas samma kriterier för biodrivmedel, flytande biobränslen och biomassabränslen. Kriterierna för agrobiomassa är i huvudsak oförändrade med undantag för punkten om torvmark (punkt 4), där dikning inte längre nämns. Skogsbiomassa tas upp i den nya punkten 5, enligt ett s.k. riskbaserat granskningssätt för produktionen av skogsbiomassa, och i den nya punkten 6, med krav på skogsbiomassa utifrån markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (LULUCF). Skogsbiomassor granskas enligt en tvåstegsmodell. På landnivå förutsätts vissa förfaranden och system, men om informationen inte är tillgänglig kan verifieringen även ske på skogsbruks- eller skogsfastighetsnivå. Kommissionen ska utvärdera kriterierna för skogsbiomassa senast 31.12.2023 och kan vid behov föreslå ändringar i dem.

Hållbarhetskriterierna för biomassaproduktion tillämpas inte vid användning av avfall eller restprodukter (begränsningen gäller inte avfall och restprodukter inom bl.a. jord- och skogsbruk).

För biodrivmedel och flytande biobränslen samt el, värme och kyla från biomassabränslen anges livscykelkriterier i fråga om minskning av växthusgasutsläpp och dessa jämförs mot ett fossilt referensvärde. Utsläppsminskningen är 50, 60 eller 70 procent för biodrivmedel och flytande biobränslen beroende på när anläggningen togs i drift och 80 eller 85 procent för biomassabränslen i el- och värmeproduktionen beroende på tidpunkten för drifttagningen.

Det föreslås begränsningar i stödet till el som produceras med biomassa. Stöd till nya anläggningar över 20 MW kan endast beviljas, om elen produceras i energieffektiv kraftvärmeproduktion.

Hållbarhetskriterierna tillämpas då fasta biomassabränslen används i anläggningar med en termisk effekt på 20 MW eller högre och då gasformiga biomassabränslen används i anläggningar med en elektrisk effekt på 0,5 MW eller högre. Tillämpningen av utsläppsminskningsskriterierna och storleken på utsläppsminskningsskraven är beroende av när anläggningen togs i

U 5/2017 rd

drift. Utsläppsminskningsskriterierna tillämpas endast på nya anläggningar som tas i drift efter 1.1.2021 när biomassabränslen används i produktion av el, värme och kyla.

Artikel 28 och bilagorna V och VI specificerar beräkningen av utsläppsminskningen över livscykeln (artikel 26.7).

Överlag innehåller den nya bilagan VI typiska och standardminskningar av växthusgasutsläppen för användningen av skogsflis, pellets, agrobiomassor, biogas och biometan i el- och värmeproduktion.

Beräkningsmetoderna och -faktorerna i bilaga V och VI utvärderas av kommissionen, som kan ändra dem genom en delegerad akt. Vissa detaljer i bilagorna kan även fastställas i en genomförandeakt.

Medlemsstaterna får möjlighet att föreslå hållbarhetskrav för biomassabränslen utöver direktivets krav.

Bestämmelser om hur uppfyllelsen av hållbarhetskriterierna ska påvisas finns i artikel 27. Även fortsättningsvis kan nationella system och av kommissionen godkända frivilliga system användas för att påvisa uppfyllelsen av kriterierna. Förslaget innehåller vissa förtydliganden/ändringar i kraven för bl.a. massabalans.

Delegerade akter

I artikel 32 föreslås att kommissionen ges befogenheter att anta delegerade akter enligt artikel 290 i EUF-fördraget. Genom delegerade akter kan vissa icke-väsentliga delar av direktivet kompletteras eller ändras. Delegerade akter ska beredas i behörigt samråd med medlemsstaterna. Europaparlamentet eller rådet kan återkalla delegeringen och akten träder inte i kraft, om parlamentet eller rådet motsätter sig den.

Kommissionen kan anta delegerade akter om bl.a. komplettering av råvarulistan för biodrivmedel i bilaga IX, biodrivmedlens energiinnehåll, uppföljning av systemet för ursprungsgarantier, beräkning av andelen biodrivmedel i raffinaderiprocesser med fossila bränslen och ändring av beräkningsmetoder och -faktorer i växthusgaskriterierna för biodrivmedel, flytande biobränslen samt fasta och gasformiga bränslen framställda av biomassor.

Ikraftträdande

Direktivet upphäver det nuvarande direktivet om förnybar energi 2009/28/EG fr.o.m. 1.1.2021.

Enligt kommissionens förslag träder direktivet (RED II) i kraft 1.1.2021.

Kommissionen ska år 2026 lägga fram ett förslag till lagstiftning om främjande av förnybar energi för tiden efter år 2030.

4 Förslagets konsekvenser för Finland

4.1 Konsekvenser för nationell lagstiftning

Förslagets konsekvenser för den nationella lagstiftningen kan i detta skede inte bedömas heltäckande. Genomförandet av direktivet förutsätter nya bestämmelser på lagnivå eller ändringar i gällande lagstiftning på flera områden.

Ändringar eller lagstiftning som ersätter nuvarande lagstiftning behövs åtminstone i lagen om främjande av användningen av biodrivmedel för transport (446/2007), lagen om biodrivmedel och flytande bibränslen (393/2013) och lagen om certifiering och angivande av elens ursprung (1129/2003). Eventuella stödsystem för förnybar el förutsätter nationell lagstiftning. Direktivets bestämmelser om uppvärmning och kylning, fjärrvärme- och fjärrkylanät samt små producenter förutsätter troligen nationell lagstiftning. Hållbarhets- och växthusgaskriterierna för fasta och gasformiga biomassor förutsätter nationell lagstiftning på lagnivå. Bestämmelserna om smidigare tillståndsprocesser och tidsfrister kan förutsätta nationell lagstiftning inklusive ändringar i gällande lagstiftning.

4.2 Ekonomiska konsekvenser

Kommissionens konsekvensbedömning omfattar konsekvenser för de politiska alternativ som har granskats vid utarbetandet av direktivförslaget.

Kommissionen bedömer att de politiska alternativen ökar bl.a. säkerheten hos investerare och kostnadseffektiviteten. Då man ökar andelen förnybar energi minskar kostnaderna för importerad energi. Om andelen ökar i enlighet med målen, blir den kumulativa minskningen av kostnaderna på EU-nivå 221 miljarder euro för åren 2021–2030. Den ökade användningen av förnybar energi bedöms även ge betydande miljöfördelar och andra positiva sidoeffekter (12,3—18,5 miljarder euro/år).

Medlemsstaterna ska bidra till uppfyllandet av EU:s gemensamma mål för andelen förnybar energi år 2030. För medlemsstaterna kan det uppstå ekonomiska konsekvenser av åtgärder som vidtas för att öka andelen förnybar energi och eventuella ytterligare åtgärder, om EU-målet inte ser ut att kunna uppnås. Direktivförslagets krav (t.ex. inom uppvärmning och kylning samt transporter) bedöms endast få begränsade konsekvenser för medlemsstaterna när det gäller budgetpåverkan och administrativa kostnader.

Enligt statsminister Juha Sipiläs regeringsprogram ska användningen av utsläppsfri, förnybar energi ökas så att dess andel under 2020-talet överstiger 50 procent och självförsörjningsgraden, som omfattar bl.a. torv, överstiger 55 procent. I den nationella energi- och klimatstrategin fram till år 2030 (Statsrådets redogörelse till riksdagen 24.11.2016) anges energi- och klimatpolitiska riktlinjer för uppfyllandet av målen i regeringsprogrammet. Strategin innehåller även konsekvensbedömningar.

Regeringsprogrammets och strategins mål för andelen förnybar energi år 2030 är betydligt högre än de 38 procent som direktivförslaget anger som ett minimimål för Finland från år 2020 och framåt. Finland kan nationellt sätta upp ett högre mål. Direktivförslagets minimimål medför således inte nya ekonomiska konsekvenser.

Främjande av el från förnybara energikällor

Enligt direktivförslaget kan medlemsstaten fortfarande själv besluta om den ska införa ett stödsystem för förnybar el. En obligatorisk partiell öppning av stödsystemen för anläggningar i andra medlemsstater kan leda till oförutsedda konsekvenser för både medlemsstaterna och företagen. På EU-nivå skulle investeringar inom förnybar el i princip kanaliseras dit där en viss typ av projekt och de enskilda projekten kan genomföras mest kostnadseffektivt. Investeringar i vindkraft och solenergi skulle kanaliseras till medlemsstater och platser med de gynnsammaste förhållandena. I Finland är framförallt träbränsleeldade kraftvärmeverk (CHP) kostnadseffektiva, och beroende på anbuds villkoren skulle dessa kunna vara framgångsrika i andra medlemsstaters anbuds förfaranden. Företag i länder utan stödsystem för förnybar el skulle kunna delta i andra medlemsstaters anbuds förfaranden. När stödsystemen öppnas gynnas företag som mest kostnadseffektivt kan producera förnybar el på nya anläggningar. Däremot skulle företag i medlemsstater med högre produktionskostnader för vindkraft eller solenergi än i medlemsstater med gynnsammare förhållanden förlora investeringar till projekt som genomförs på annat håll. I fråga om anläggningar som använder bioenergi kan ett öppnande av stödsystemen även påverka råvarumarknaden i det land där anläggningen finns.

För medlemsstaterna innebär öppnandet av stödsystemen minskat inflytande över besluten om den egna energipolitiken och finansieringen av förnybar el. En medlemsstat kan gynnas av att andra medlemsstater eller deras elanvändare finansierar investeringar i landet. Den förnybara energi som anläggningarna producerar räknas dock in i andelen förnybar energi hos den medlemsstat som finansierar anläggningen och dess produktion. Om en medlemsstat har ett eget stödsystem för förnybar el, kan finansieringen jämte fördelarna från investeringarna till viss del kanaliseras till investeringar som genomförs i andra medlemsstater. Även här får den finansierande staten räkna in mängden förnybar el i sin andel för förnybar energi.

Utsläppen från elproduktionen hör till utsläppshandelssektorn. Därmed utgör öppnandet av stödsystemen för förnybar el ett överlappande incitament på EU-nivå för investeringar i utsläppsfri elproduktion jämte EU:s utsläppshandel. Förutom utsläppsminskningar har medlemsstaterna ofta andra mål som främjas genom förnybar el, t.ex. ökning av självförsörjningsgraden och diversifiering av produktionsätten. Ett obligatoriskt öppnande av stödsystemen kan försämra möjligheterna att uppfylla dessa övriga nationella mål.

Förslagen gällande små producenter av förnybar el kan förutsätta vissa förändringar av nuvarande ekonomiska incitament i Finland. Vid bl.a. elöverföringsprissättning, energibeskattnings och tillhörande mervärdesbeskattnings beror hanteringen av små producenters egen elförbrukning på var nätföretagets mätare finns. Således erhåller egen produktion av el på en egnahemsfastighet eller ett företags förbrukningsställe olika typer av lättnader när producenten har egen förbrukning på samma ställe. I princip kan delägarna i t.ex. ett bostadsaktiebolag eller en affärsfastighet avtala om "kollektiva" elleveranser inklusive överföring, och då har enskilda lägenheter ingen elmätare från nätföretaget och inte något elavtal med nätföretaget eller elleverantören. I sådana fall får bostadsaktiebolaget eller affärsfastigheten samma förmåner för sin elproduktion som en egnahemsfastighet. Dessa är också ansvariga gentemot nätföretaget och elleverantören. Rättigheterna och skyldigheterna hänför sig till samma part.

Bestämmelserna om boende i flervåningshus eller motsvarande kollektiv behöver utredas ytterligare med tanke på elmarknads- och skattelagstiftningen samt fördelarna och kostnaderna för olika parter. Små producenter gynnas av utökade incitament. I motsats minskar statens skatteinkomster och övriga elanvändare finansierar t.ex. eventuella lättnader i överföringsprissättningen.

I artikel 22 introducerar direktivförslaget ett nytt begrepp: förnybart energisamhälle. Medlemsstaten ska säkerställa att energisamhällena kan producera, använda, lagra och sälja förnybar energi utan orimliga avgifter och förfaranden. När medlemsstaten utformar stödsystem ska den beakta energisamhällenas särprägel.

I Finland främjas produktion och användning av decentraliserad förnybar energi på många sätt. Särbehandling av sammanslutningar som uppfyller vissa kriterier kan emellertid medföra en onödig administrativ börda för både dem och myndigheterna. Särbehandlingen kan även leda till obefogad snedvridning av konkurrensen eller till diskriminering, om någon sammanslutning med motsvarande verksamhet inte uppfyller kriterierna.

Uppvärmning och kylning

Enligt förslaget ska medlemsstaten sträva efter att öka andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning med en procentenhet per år från och med år 2021. Förnybar energi inom uppvärmning och kylning inkluderar användning av förnybara energikällor i industriella processer. I den nationella energi- och klimatstrategin anges inga specifika mål för förnybar värme eller kyla. Behoven av uppvärmning och kylning, den tekniska och ekonomiska potentialen hos olika förnybara energislag samt infrastrukturen för värme och kyla är i väsentlig grad beroende av nationella och lokala förhållanden. Finland har redan nu en hög andel förnybar energi inom uppvärmning och kylning (52 procent år 2014 medan den på EU-nivå uppskattades till 18,5 procent år 2015). Även styrmedlen varierar beroende på medlemsstat och produktionssätt. Exempelvis i Finland har den förnybara energin blivit lönsammare genom beskattningen av fossila bränslen i värmeproduktionen och även genom utsläppshandeln för fjärrvärmens del. Förslaget har inga betydande ekonomiska konsekvenser jämfört med riktlinjerna i strategin, om målet betraktas som indikativt och medlemsstaterna själva kan välja incitament för att öka den förnybara andelen. En sluten lista med styrmedel ökar både företagens och myndigheternas administrativa börda.

Enligt artikel 24 ska medlemsstaten säkerställa att leverantörer av fjärrvärme och fjärrkyla ger kunderna verifierad information om systemens energieffektivitet och andelen förnybar energi. Kunder i ineffektiva system ska ha rätt att lämna fjärrvärme- och fjärrkylasystemet för att själva producera värme eller kyla från förnybara energikällor eller byta till en leverantör med sådan produktion.

De föreslagna bestämmelserna om fjärrvärme och fjärrkyla ökar regleringen och medför en skyldighet att öppna fjärrvärme- och fjärrkylanäten för värme eller kyla från förnybara energikällor eller spillvärme eller spillkyla. Samtidigt kan konkurrensen öka och utsläppen minska. De föreslagna bestämmelserna skulle troligen leda till särredovisning av nätverksamheten. Eftersom fjärrvärmeverksamheten i dagsläget inte är nationellt reglerad skulle genomförandet av bestämmelsen innebära ny reglering. I Finland utnyttjas en hel del förnybar energi och industriproducerad värme samt värmepumpar redan nu i produktionen av fjärrvärme och fjärrkyla. I Finland konkurrerar fjärrvärme och fjärrkyla även med andra former av uppvärmning och kylning. Den extra administrativa bördan på företag och myndigheter genom de nya skyldigheterna skulle kunna bli orimlig i förhållande till den eftersträlvade nyttan.

Transporter

Inom transporter är kommissionens minimimål för andelen förnybar energi klart lägre än den nationella energi- och klimatstrategins mål på 30 procent för förnybara bränslen. Därmed kan direktivförslagets andelskrav inte direkt anses medföra tilläggskostnader för aktörerna eller

staten. Dessutom har Finland en längre tid haft ett nationellt system med distributionsskyldighet för bränsleleverantörer, vilket är en modell av samma typ som kommissionen föreslår i direktivförslaget.

De potentiellt största kostnadseffekterna kan uppstå av att direktivförslaget definierar avancerade biodrivmedel utifrån en begränsad lista med råvaror som saknar en betydande del av de främst avfalls- och restproduktbaserade råvaror som används i Finlands biodrivmedelproduktion. Dessa biodrivmedel duger inte för att uppfylla direktivförslagets minimiandelskrav, men förslaget anger inte heller hur sådana biodrivmedel skulle kunna användas i fråga om de nationella skyldigheterna. Om främjandet av dessa biodrivmedel förhindras även i nationella system, kan det rentav leda till betydande tilläggskostnader. I detta skede är det så mycket som är osäkert att en noggrannare bedömning av kostnadseffekterna ännu inte är möjlig.

Administrativa tilläggskostnader uppstår förmodligen av det föreslagna nationella uppföljnings- och datasystemet för biodrivmedel och andra förnybara bränslen. I Finland har det hittills inte ansetts nödvändigt med en så omfattande uppföljning på detaljnivå. Uppbyggandet av systemet medför troligen kostnader för både staten och bränsleleverantörerna.

Hållbarhetskriterier

När hållbarhetskriterierna utökas från biodrivmedel och flytande bibränslen till att även omfatta fasta och gasformiga biomassabränslen ökar den administrativa bördan och därav följande kostnader. Kommissionen bedömer att den administrativa bördan kommer att medföra kostnader för aktörer i produktionskedjan för biomassa och anläggningar som använder biomassa i energiproduktionen samt för myndigheterna. Avsikten har varit att minimera den administrativa bördan och därav följande kostnader genom föreslagna begränsningar i tillämpningen av hållbarhetskriterierna och möjligheten att granska skogsbrukets hållbarhet på landnivå.

5 Ålands behörighet

Enligt 18 § 10 och 22 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) hör ärendet till landskapets lagstiftningsbehörighet.

6 Behandlingskedan

6.1 Nationell behandling

Kommissionens förslag lades fram i EU-kommitténs energi- och Euratomsektion den 16 januari 2017. Utkastet till U-skrivelse om förslaget behandlades i ett skriftligt förfarande i energi- och Euratomsektionen den 11–16 januari 2017. EU-ministerutskottet behandlade utkastet till U-skrivelse den 20 januari 2017.

Dessutom har samråd skett med sakkunniga från statsrådets kansli, finansministeriet, kommunikationsministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, miljöministeriet, Energimyndigheten, Finsk Energiindustri rf, Finlands näringsliv EK, Skogsindustrin rf, Olje- och biodrivmedelbranschen rf, Bioenergia ry, Centralförbundet för lant- och skogsbrukproducenter (MTK), Suomen Lähienergialiitto ry, Finska Vindkraftföreningen rf och Finlands naturskyddsförbund rf.

6.2 EU-institutionernas behandling av förslaget

Kommissionen lade fram förslaget till direktiv som en del av det s.k. vinterpaketet vid energirådets möte i december 2016. Exakta besked om tidsplanen för rådets behandling finns inte i detta skede. Enligt preliminär information eftersträvas ingen långtgående behandling av direktivförslaget under Maltas EU-presidentskap, som inleds i januari 2017. Besked om behandlingen i Europaparlamentet finns ännu inte.

7 Statsrådet initiala ståndpunkt

För att bekämpa de globala klimatförändringarna är det viktigt att EU och medlemsstaterna ersätter fossila energikällor och ökar andelen förnybar energi i den slutliga energianvändningen. Statsrådet ställer sig således positivt till att kommissionen med sikte på år 2030 lagt fram ett förslag om ett direktiv för främjande av användningen av energi från förnybara energikällor. Enligt förslaget ska medlemsstaterna kollektivt säkerställa att andelen förnybar energi i EU:s slutliga energianvändning år 2030 utgör minst 27 procent. Medlemsstaterna anger sina mål i en nationell energi- och klimatplan enligt modellen för styrning av energiunionen (förslag till förordning KOM(2016) 759 slutlig). Enligt förslaget kan andelen förnybar energi i en medlemsstats slutliga energianvändning från och med år 2021 inte understiga dess nationella mål för år 2020. Därmed ska Finland ha en andel förnybar energi på minst 38 procent från och med år 2021. Statsrådet kan acceptera såväl EU:s gemensamma bindande mål för förnybar energi som Finlands minimimål på 38 procent. Förslaget hindrar inte att ett högre nationellt mål sätts upp.

Statsrådet ställer sig positivt till att förslaget anger vissa allmänna principer för stödsystemen för el från förnybara energikällor. Medlemsstaten ska själv kunna besluta om den ska införa ett stödsystem. Statsrådet kan acceptera principen att stödnivån eller andra villkor för understödda projekt inte får förändras i efterhand så att det påverkar projektens ekonomi. Statsrådet stöder inte förslaget att medlemsstaternas stödsystem för el från förnybara energikällor delvis ska öppnas för anläggningar i andra länder som producerar el från förnybara energikällor. Enligt statsrådets uppfattning ska öppnandet av stödsystemen för anläggningar i andra medlemsstater vara frivilligt och grunda sig på avtal mellan de berörda medlemsstaterna. Likaså ska statistiska överföringar, medlemsstaternas gemensamma projekt för att producera el, värme eller kyla från förnybara energikällor samt medlemsstaternas gemensamma stödsystem fortsatt vara frivilliga och grunda sig på avtal mellan medlemsstaterna.

Statsrådet ställer sig positivt till målet att administrativa förfaranden som gäller produktion och distribution av förnybar energi ska vara så tydliga och smidiga som möjligt med beaktande av projektens miljökonsekvenser och övriga konsekvenser. Statsrådet anser det dock vara viktigt att föreslå obligatoriska tidsfrister för beviljande av tillstånd och andra krav på förfarandena övervägs noggrant i den fortsatta behandlingen av förslaget.

Statsrådet ställer sig positivt till att ursprungsgarantier vid sidan av el även kan beviljas för värme och kyla från förnybara energikällor. Statsrådet vill dock ytterligare överväga huruvida obligatoriska ursprungsgarantier i marknadsföringen av värme och kyla från förnybar energi skapar en orimlig administrativ börda för företag och myndigheter i förhållande till nyttan. Ursprungsgarantiernas centrala mål är att ge konsumenterna en garanti om att energi som säljs som förnybar verkligen produceras från förnybara energikällor. Statsrådet anser att man ska slå vakt om ursprungsgarantiernas primära betydelse att säkerställa tillförlitlig information om energiproduktion från förnybara energikällor. Statsrådet ställer sig positivt till att ursprungsga-

rantier även i fortsättningen kan beviljas producenter som erhållit ekonomiskt stöd för samma produktion.

Statsrådet ställer sig i princip positivt till att innehavare av små elproduktionsanläggningar kan producera el för egen förbrukning utan orimliga förpliktelser till följd av lagstiftning. Statsrådet anser det vara viktigt att även små producenter säljer el på marknaden enligt principerna för en avreglerad elmarknad. I den fortsatta behandlingen bör man utreda vad förslaget innebär för små producenter, andra elanvändare och nätföretag samt för energi- och mervärdesbeskattningen.

Statsrådet anser det vara viktigt att främja decentraliserad förnybar energi. Statsrådet vill ytterligare överväga huruvida förnybara energisamhällen enligt definitionen i direktivförslaget är jämbördiga och fördelaktiga när man bedömer olika förfaranden och stöd för producenter och konsumenterna av decentraliserad energi. Ett nytt begrepp som är noggrant avgränsat kan skapa en orimlig administrativ börda för både energisamhällena och myndigheterna i förhållande till nyttan. I den fortsatta behandlingen bör man även säkerställa att förnybara energisamhällen är kompatibla med definitionen av energisamhällen i förslaget till elmarknadsdirektiv.

Statsrådet anser det vara viktigt att öka andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning. Behoven av uppvärmning och kylning, infrastrukturen, den tekniska och ekonomiska potentialen hos olika förnybara energikällor, marknaderna och styrmedlen varierar mycket mellan medlemsstaterna. Därför anser statsrådet att medlemsstaterna fortsatt ska kunna besluta om hur och med vilka incitament de ska öka användningen av förnybar energi inom uppvärmning och kylning. Enligt förslaget ska medlemsstaterna sträva efter att öka andelen förnybar energi inom uppvärmning och kylning med en procentenhet per år från och med år 2021. Enligt statsrådets uppfattning behövs det en noggrannare bedömning av fördelningen av det föreslagna ökningsmålet och dess konsekvenser för industrin, fjärrvärme- och fjärrkylasektorn samt en byggnadsspecifik uppvärmning och kylning. Statsrådet anser att målet bör vara indikativt och gälla hela perioden i stället för de årliga ökningsmålen. Den föreslagna årliga ökningen med en procentenhet per år är mindre flexibel i fråga om genomförandet än ett mål på 10 procents ökning från år 2021 till år 2030.

I Finland är anslutning till fjärrvärme- eller fjärrkylanät inte obligatoriskt. En konsument kan säga upp anslutningen enligt avtalsvillkoren. Fjärrvärme- och fjärrkyla konkurrerar således med andra former av uppvärmning och kylning. Det ligger i fjärrvärme- och fjärrkylolagens intresse att säkerställa fjärrvärme- och fjärrkylasystemens effektivitet och konkurrenskraft jämfört med konkurrerande produktionsslag. Därför anser statsrådet att ny obligatorisk reglering på EU-nivå inte ska införas för fjärrvärme och fjärrkyla som konkurrerar med andra former av uppvärmning och kylning. Ny obligatorisk reglering kan öka den administrativa bördan utan att tillföra någon betydande nytta.

Statsrådet ställer sig positivt till förslaget om bindande mål för andelen förnybar energi inom transporter och andelen avancerade biodrivmedel. Därigenom kan man trygga den europeiska marknaden för biodrivmedel och andra förnybara energikällor för transportsektorn samt uppmuntra företag till teknikutveckling och investeringar. I princip kan statsrådet även ställa sig bakom strävan att gradvis begränsa användningen av traditionella, livsmedels- och foderbaserade biodrivmedel. Statsrådet anser emellertid att direktivförslagets lista med råvaror för definition av avancerade biodrivmedel inte är det bästa sättet att definiera dessa bränslen och att den i nuvarande form blir för restriktiv mot sådana biodrivmedel som bör anses vara avancerade, särskilt avfalls- och restproduktbaserade biodrivmedel.

U 5/2017 rd

För att finna en tillfredsställande lösning för Finlands del anser statsrådet att biodrivmedeldefinitionerna och frågan om vilka drivmedel och energikällor som ska ingå i minimiandelsskraven bör granskas som en helhet och att tydliga ramvillkor bör definieras för medlemsstaternas nationella främjandeåtgärder, såsom distributionsskyldighet för biodrivmedel. Med hänsyn till Finlands utmaningar när det gäller åtagandet att minska växthusgasutsläppen inom ansvarsfördelningssektorn och särskilt för transporter samt de ambitiösa målen för avancerade biodrivmedel, är det nödvändigt att högre och bredare krav än EU-kraven kan fastställas nationellt.

Enligt statsrådets uppfattning behövs det en noggrannare bedömning av huruvida man med hjälp av de nationella elektroniska uppföljningssystem som föreslås kan uppnå så betydande fördelar att kostnaderna för att bygga och underhålla systemen kan anses motiverade. Enligt direktivförslaget ska alla transaktioner med bränslen som omfattas av skyldigheterna registreras i systemet, från produktionen till den slutliga bränsleleverantören samt även partiernas hållbarhetsegenskaper. De nationella datasystemen behöver också sammanlänkas så att alla transaktioner mellan medlemsstater kan spåras.

Statsrådet kan acceptera utökningen av hållbarhetskriterierna från biodrivmedel och flytande biobränslen till fasta och gasformiga biomassor som används i el- och värmeproduktion. I detta sammanhang vill vi betona att nuvarande metoderna för verifiering av biomassa's hållbarhet borde utnyttjas. Statsrådet stöder de föreslagna begränsningarna i tillämpningen av hållbarhetskriterierna (bl.a. tillämpningen vid användning av avfalls- och restproduktmaterial, anläggningsgränsen på 20 MW för fasta biomassor och att växthusgaskriterierna endast tillämpas för nya anläggningar som tas i drift år 2021 eller senare). Direktivförslaget innehåller dock många detaljer som man bör fästa uppmärksamhet vid i den fortsatta behandlingen.

Statsrådet ställer sig positivt till de föreslagna möjligheterna att granska hållbarheten i produktionen av skogsbiomassor på landnivå och att utnyttja befintliga instrument. Statsrådet anser det vara viktigt att förslagets tvåstegsmodell blir ändamålsenlig även i detaljerna och kan genomföras förnuftigt utan onödig administrativ börda. Statsrådet fäster uppmärksamhet vid förslaget att hållbarhetskriterierna för produktion av skogsbiomassor ska utvärderas före utgången av år 2023 samt möjligheten att göra ändringar i dem. Statsrådet anser att man bör överväga behovet av utvärderingen samt dess tidpunkt.

För statsrådet är det viktigt att ökningen av hållbar bioenergi inte begränsas. Här finns skäl att fästa uppmärksamhet vid hur bl.a. torvmark behandlas i förslaget. Hållbarhetskriterierna bör inte begränsa energianvändningen av t.ex. biomassor som har odlats på nuvarande åkrar som är belägna på torvmark.

De föreslagna kriterierna för minskning av växthusgasutsläppen samt metoderna och standardfaktorerna för växthusgasberäkningen bör analyseras noggrant i det fortsatta arbetet, även med beaktande av teknikens och industriprocessernas utveckling (bl.a. bioraffinaderier).

För statsrådet är det viktigt att uppfyllelsen av hållbarhetskriterierna kan påvisas trovärdigt och tillförlitligt utan onödig administrativ börda och därav följande kostnader. I genomförandet bör det finnas tillräckligt stor nationell handlingsfrihet och här ska befogenheter att anta delegerade akter granskas särskilt noggrant.

Statsrådet fäster uppmärksamhet vid att direktivförslaget inkluderar befogenheter för kommissionen att anta delegerade akter. Statsrådet vill ytterligare granska den föreslagna delegeringen, framförallt omfattningen av delegeringen till kommissionen. Som allmän observation

U 5/2017 rd

anser statsrådet att eventuella delegeringar ska vara exakt definierade och noggrant avgränsade.

Under behandlingen av direktivförslaget förväntas förtydliganden från kommissionen om eventuella motstridigheter mellan bestämmelserna i direktivförslaget och övriga förslag till rättsakter i kommissionens klimat- och energipaket, såsom förslagen till ansvarsfördelning, utsläppshandelsdirektiv, elmarknadsdirektiv och styrningen av energiunionen samt hur bestämmelserna påverkar genomförandet av de andra förslagen till rättsakter.